

Hanging Around in Amsterdam (Beelden Magazine september 2014)

Het team van CBK Amsterdam onder leiding van directeur Catherine Steenbeek vroeg Loes Diephuis en John Prop van Stichting Polderlicht een tentoonstelling te maken in de totale ruimte van het CBK. Het verzoek was om in plaats van vierkante meters nu eens kubieke meters te vullen met kunst en om de hele ruimte voelbaar te maken. De energiehal, een hoge lichte zaal met metalen spanten, zo kenmerkend voor utiliteitsbouw van circa 100 jaar geleden, blijkt zich uitstekend te lenen voor deze avontuurlijke benadering. Stichting Polderlicht maakte al toonaangevende kunstmanifestaties met licht en geluid en is een oude bekende in Amsterdam Oost. Tot voor kort bespeelde de stichting vooral de buitenruimte; stadsontwikkelingsgebieden of restruimtes van de gebouwde omgeving. Met uitzondering van project Polderlicht@home, dat in woonkamers bij mensen thuis was gesitueerd. Maar een tentoonstelling maken voor een echte expositieruimte is een novum. Hun onorthodoxe aanpak namen Diephuis en Prop van buiten mee naar binnen. De zaal van de voormalige Oostergasfabriek dicteerde hen als vanzelf de juiste plekken voor de huidige hangkunst.

Door Eleonoor van Beusekom

Is hangende kunst misschien toleranter?

In de expositie met werk van 15 kunstenaars vonden ook twee muziekperformances plaats. In de ruimte heerst geen hiërarchie, alles gaat vloeiend. De driedimensionale kunstwerken, sculpturen, licht en kinetische installaties komen (net) niet op vloer of hangen hoog in de nok. Hangen voegt hier kennelijk iets toe, verrijkt je beleving, je kunt je echt tussen de pluriforme kunstwerken begeven en vrijheid van interpretatie krijgt daardoor alle kans. Een log ogend zwart monster 'stort' zich via de ballustrade van de entresol de expositieruimte in. Bij nader onderzoek blijkt dat juist dit beeld vooral uit lucht bestaat maar wel lucht die door maker Robert Roelink geperst werd in een zwart kunststof volume. *Black Future; a matter of life and death*, is op het eerste gezicht een semifiguratieve klont die wel zeer tot de verbeelding spreekt. Een lichte teerlucht vermengt met de geur van vermolmd hout hangt ook rond in de ruimte en is blijkbaar afkomstig van een opgegraven, halfvergaan schuurtje dat in deze tentoonstelling tot net onder de dakspanten is opgestegen. Het werk is van Mathijs Lieshout. Het contrast van gronderige geuren komend van het in de mist oprijzend staketsel werkt nogal mislijdend. Net daarachter, tegen de zijwand fluistert het etherische werk, *Brain-net*, om wat aandacht. Wanneer je inzoomd zie je zwevende draadjes koper die in elkaar haken en zo onderling verbonden zijn. Met meteorietachtige knooppunten verbeeldt kunstenaar Doina Kraal zowel de interne communicatie van ons denken alsook ons wereldwijde netwerk van internetcontacten. De fragiele uitstraling van de connectie benadrukt eens te meer hoe afhankelijk en kwetsbaar wij feitelijk zijn.

Zichtlijnen

Hanging Around nodigt uit om het niet bij één keer te laten en nog eens terug te komen. Het frappante is dat je bij een tweede bezoek via andere zichtlijnen nieuwe ontdekkingen doet. De som van het geheel heeft daardoor steeds een andere uitkomst en zo'n wisselend perspectief is een kadoetje van de virtuele invulling van de ruimte. De uitersten kunnen elkaar kennelijk goed verdragen. Nu alle werken van de vloer zijn, krijgt territoriumdrift geen poot aan de grond. Zwaarte wordt licht, vice versa. Het bijna 300 kilo wegende neon-werk *Ego* van Paul Baartmans lijkt een vederlichte kleurfontijn. Spontaniteit en kleur komen ook op in het transparante beeld dat zweeft als een schommel, *Hermit Palace 2100* van Ad de Jong. Ronald van der Meijs richtte zijn poëtische hommage aan alle mijnwerkers die ten behoeve van onze gasvoorziening kolen gingen delven. Ruim honderd jaar geleden werd hier steenkool vergast ten behoeve van Amsterdamse

huishoudens. Met *If I could live in the past, I wouldn't need a memory* verbeeldt de kunstenaar symbolisch de mijnwerkerslongen bestaande uit clusters van opaal transparante kunststof. De segmenten 'ademen'. De bijbehorende kanarie in de houtskool getraliede kooi is inmiddels gevlogen. Een en ander verwijst naar een navrante veiligheidsmethode uit die tijd. Kanaries dienden laag bij de gronds mijngas te signaleren door dood om te vallen. Peter Vink maakte een verwijzing naar het gebouw. Hij reproduceerde de voegen van de bakstenen in een gele kunststof. Door een poort van gaas naar binnen te trekken, ontstaat een transparante echo. Het cirkelende *Coiled* van Zoro Feigl kronkelt er groen, wild en energiek. De unieke kopieën die worden uitgespuwd vanuit *Forced Situations* van duo Lamers & van der Vat relativieren alles van waarde. Lobke Burgers diagonaal oprukkend leger *Pink Patrol* bestaat uit übergave hightech kangaroo-shooters. Met hun roze perfectie zijn ze bepalend voor het totaalbeeld van *Hanging Around* en zetten aan tot denken. Daar is ook nog de softe kathedraal *Superbia* van Erik Alkema, de uitnodigende hangstoel, privétribune van André Pielage, zware bedels die licht ogen en meterslange verticale drollen die je kunt aanzien voor gesmolten stagen van het gebouw. Met het werk *Staander* van Matthijs Muller vertikt de tijd. De klepel van deze gestilleerde pendule is een monitor die een video toont van Mullers voeten op aarde. Zijn voeten zweven en draaien. Kan ons conventioneel kijken worden doorbroken met kunst als aanjager?

Het Hanging around concept vraagt om een vervolg. Stay tuned.